

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2022 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Tomasz Gal

Protokolant: sekretarz sądowy Katarzyna Nawrocka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 maja 2022 roku w Warszawie

sprawy z powództwa Województwa (...)

przeciwko Państwowemu Gospodarstwu (...) w W. i Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...)

o zapłatę

- 1) zasądza od Państwowego Gospodarstwa (...) w W. na rzecz Województwa (...) kwotę 286.830,91 zł (dwieście osiemdziesiąt sześć tysięcy osiemset trzydzieści złotych, 91/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 maja 2019 r. do dnia zapłaty,
- 2) oddala powództwo w pozostałej części,
- 3) zasądza od Państwowego Gospodarstwa (...) w W. na rzecz Województwa (...) tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 25.159 zł (dwadzieścia pięć tysięcy sto pięćdziesiąt dziewięć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty, w tym kwotę 10.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
- 4) zasądza od Państwowego Gospodarstwa (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwotę 10.800 zł (dziesięć tysięcy osiemset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt XXV C 1561/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 lutego 2020 r. (data nadania – k. 101) skierowanym przeciwko pozwanemu **Państwowemu Gospodarstwu (...) w W.** (dalej również jako: (...) lub (...)), powód **Województwo (...)** wystąpił o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 286.830,91 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 169.464,21 zł od dnia 4 kwietnia 2018 r., od kwoty 97.116,19 zł od dnia 6 kwietnia 2018 r., od kwoty 20.250,50 zł od dnia 21 kwietnia 2018 r. – do dnia zapłaty. Powód wniósł nadto o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, z odsetkami ustawowymi.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzona pozwem kwota obejmuje zwrot połowy dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017 r. wypłaconego przez Województwo (...) byłym pracownikom (...) Zarządu(...) (...) w K. oraz Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) w K., przejętym z dniem 1 stycznia 2018 r. przez pozwanego Państwowe Gospodarstwo (...) w W.. Podał, że z dniem 1 stycznia 2018 r. weszła bowiem w życie ustawa z dnia 23 sierpnia 2017

r. Prawo Wodne, powołująca do istnienia Państwowe Gospodarstwo (...) ((...)), przejmujące dotychczasowe zadania z zakresu gospodarki wodnej, realizowane przez samorządy i marszałków województw. Powód podał, że powyższe zadania w województwie (...) realizował (...) Zarząd (...) (...) w K. (...) oraz Urząd Marszałkowski Województwa (...) w K. (...). Z dniem 1 stycznia rozpoczęła się likwidacja (...). Powód podał, że od 1 stycznia 2018 r. z (...) oraz (...) do pozwanego (...) przejętych zostało łącznie 141 pracowników, z czego dla 130 pracowników (125 z (...) oraz 5 z (...)) wypłacone zostało „13-te” wynagrodzenie z budżetu Województwa (...). Łączna kwota wypłacona byłym pracownikom (...) wyniosła 15.789,48 zł, zaś byłym pracownikom (...) wyniosła 557.872,35 zł, tj. łącznie 573.661,83 zł.

Uzasadniając roszczenie o zwrot połowy wypłaconego pracownikom przejętym przez pozwanego dodatkowego „13-stego” wynagrodzenia, powód powołał się na treść art. 526, 528, 529, 534 i 536 prawa wodnego, wskazując, że zgodnie z tymi przepisami, w sprawie niniejszej miało miejsce przejście części zakładu pracy przez nowego pracodawcę – (...). Tym samym, powołując się na art. 542 ust. 5 prawa wodnego w zw. z art. 23¹§ 2 kodeksu pracy w zw. z art. 366 kc, odpowiedzialność obydwu zakładów pracy – nowego (...) oraz dawnego (...) i (...) jest solidarna, co uzasadnia zwrot powodowi przez pozwanego połowy wypłaconego pracownikom wynagrodzenia. Powód podkreślił, że zobowiązanie powstało przed przejściem części zakładu pracy na nowego pracodawcę, albowiem roszczenie pracowników o wypłatę dodatkowego wynagrodzenia powstało 31 grudnia 2017 r.

Uzasadniając roszczenie odsetkowe powód podał, że termin płatności wynagrodzenia należnego pracownikom przypadał na dzień 31 marca 2018 r. Z uwagi jednak na dni świąteczne, roszczenie stało się wymagalne 4 kwietnia 2018 r., wobec czego odsetki naliczono od tej daty (przy czym powód zaznaczył, że wypłata tych kwot nastąpiła w dniach 20-26 marca 2018 r.). Kwota zaliczek podatkowych stała się zaś wymagalna 21 kwietnia 2018 r. (po upływie 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki), wobec tego odsetki od kwoty zaliczek podatkowych naliczono od 21 kwietnia 2018 r. Powód podał przy tym, że zaliczki podatkowe uiszczył w dniach 17-19 kwietnia 2018 r. W przypadku zaś uiszczonych składek z tytułu ubezpieczenia społecznego i Funduszu pracy, kwota ta stała się wymagalna 6 kwietnia 2018 r. (po upływie 5 dnia kolejnego miesiąca), przy czym powód wskazał, że zapłaty składek dokonał 4 kwietnia 2018 r. (pozew – k. 3-6v)

W odpowiedzi na pozew, pozwany **Państwowe Gospodarstwo (...) w W.** wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według obowiązujących przepisów.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że strona powodowa nie wskazała jaki jest obecny status (...), w szczególności czy podmiot ten w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne został zlikwidowany, ewentualnie czy jest w trakcie likwidacji, a jeśli tak to jaki podmiot przejął jego zobowiązania.

Pozwany zarzucił także, że strona powodowa nie wykazała podstawy dochodzonego roszczenia co do zasady ani co do wysokości. Nie przedstawiono dowodów potwierdzających uprawnienie każdej z osób do wypłaty świadczenia z tytułu dodatkowego wynagrodzenia rocznego co do zasady (kryteria ustawowe), jak i co do wysokości tego świadczenia. Wskazał także, że strona powodowa nie wykazała, czy do przejścia zakładu pracy doszło w całości czy w części – a jeżeli w części, to w jakim zakresie. Konieczne do ustalenia jest to, czy przejście pracowników pociągało za sobą również przejście zakładu pracy, a jeżeli tak to w jakim zakresie.

Co więcej, pozwany podał, że powód pominął fakt wypłacenia środków m.in. na wynagrodzenia ze środków Skarbu Państwa (dotacje). Ewentualny brak otrzymania przez powoda dotacji za rok 2017 nie stanowi zaś podstawy do kierowania roszczeń względem pozwanego, będącego podmiotem odrębnym od Skarbu Państwa.

Poza tym, pozwany podniósł, że zobowiązania finansowe związane z wypłatą dodatkowego wynagrodzenia za 2017 r. były zobowiązaniami własnymi powoda, który jako pracodawca do końca 2017 r. zatrudniał pracowników. Wypłata nastąpiła zatem na rzecz pracowników własnych powoda (...). Także dokonanie przez powoda wypłaty dodatkowego wynagrodzenia świadczy o tym, że zobowiązanie w tym zakresie traktował jako własne. W tych okolicznościach żądanie

od pozwanego świadczenia, które powód wypłacił jako zobowiązanie własne jest niezasadne i sprzeczne z zasadami współzycia społecznego (art. 5 k.c.). (odpowiedź na pozew (...) k. 131-135)

W piśmie przygotowawczym z dnia 24 września 2020 r. **powód** podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, a dodatkowo odnosząc się do zarzutów podniesionych przez pozwanego wskazał, że podstawą roszczenia powoda nie jest fakt nie otrzymania przez niego stosownej dotacji na ten cel, tylko szczególna regulacja ustawowa prawa wodnego (art. 542 ust. 5 prawa wodnego, z którego wynika obowiązek odpowiedniego stosowania art. 23¹ § 2 kp). Podkreślił także, że wypłata wynagrodzeń nastąpiła ze środków budżetu Województwa, a nie ze środków w ramach dotacji na zadania zlecone ze Skarbu Państwa, przy czym podkreślił, że samorząd województwa nigdy nie otrzymywał dotacji na realizację zadań zleconych w zakresie wypłaty dodatkowych wynagrodzeń. Nawet gdyby zaś w latach poprzednich powód dotacje otrzymywał, to nie obejmowały one świadczenia wypłaconego przez niego w 2018 r. Co więcej, pracowników przejął pozwany będący podmiotem odrębnym od Skarbu Państwa, więc brak było podstaw do pokrywania wypłaconych pracownikom dodatkowych wynagrodzeń ze środków pochodzących ze Skarbu Państwa.

Powód podkreślił także, że ujęcie kwoty wypłaconych trzynastek w sprawozdaniu budżetowym powoda nie oznacza przejęcia tego zobowiązania przez Województwo jako własnego, a jedynie fakt zapłaty uzasadnionego roszczenia pracowniczego, co do którego powodowi się zwrot połowy środków na zasadzie regresu.

Ponadto powód wskazał, że zasadność przyznania pracownikom trzynastego wynagrodzenia może zostać ustalona przez pozwanego samodzielnie, albowiem cała dokumentacja pracownicza została mu przekazana i w tym zakresie pozwany winien sformułować konkretne zarzuty.

Podał także, że art. 542 ust. 5 ustawy prawo wodne jest przepisem szczególnym, wprowadzającym ustawowy wyjątek od przepisów ustawy o finansach publicznych, wskazujących na przejmowanie zobowiązań likwidowanych jednostek organizacyjnych przez jednostkę samorządu terytorialnego. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, iż to powód przejął zobowiązania likwidowanego (...). Co więcej, sam zakres ustawy określający przekazywanie pracowników, mienia, zadań i spraw zarządów melioracji do pozwanego dowodzi przejścia części zakładu pracy na pozwanego. (pismo powoda z 24.09.2020 r. – k. 141-151)

W piśmie procesowym z dnia 29 czerwca 2021 r. **pozwany** podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz na podstawie art. 194 § 1 kpc wniósł o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Skarbu Państwa – Wojewody (...), względnie na podstawie art. 194 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 477 kpc o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Skarbu Państwa – Wojewody (...) z urzędu. (pismo pozwanego z 29.06.2021 r. – k. 425-429)

Postanowieniem z dnia 22 lipca 2021 r. Sąd na wniosek strony pozwanej na podstawie art. 194 § 1 kpc wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Skarbu Państwa – Wojewodę (...) oraz oddalił wniosek pozwanego o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Skarbu Państwa – Wojewodę (...) na podstawie art. 194 § 3 kpc. (postanowienie – k. 492)

W odpowiedzi na pozew **Skarb Państwa – Wojewoda (...)** wniósł o oddalenie powództwa w całości w stosunku do niego oraz o zasądzenie od powoda lub od wzywającego do udziału w sprawie na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu, w tym w zakresie kosztów zastępstwa procesowego o zasądzenie ich na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej według norm przepisanych wraz z odsetkami zgodnie z art. 98 § 1¹ kpc.

W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut braku legitymacji bierniej po stronie Skarbu Państwa oraz zakwestionował roszczenie pozwu co do zasady i co do wysokości. Wskazał, że jego zdaniem z treści art. 542 ust. 1, 4 i 5 ustawy prawo wodne oraz art. 23⁽¹⁾ § 1 kp wynika, że wobec pracowników (...), którzy z dniem 1 stycznia 2018 r. stali się pracownikami pozwanego, zobowiązaniem do wypłaty dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017 r. był nowy pracodawca – pozwany (...), a zatem to on, a nie Skarb Państwa jest w niniejszym postępowaniu legitymowany biernie. Co więcej, pozwany podkreślił, że (...) otrzymały od Skarbu Państwa majątek, dochody i środki finansowe na kontynuowanie przedmiotowo tożsamej działalności. Przejęcie przez niego zobowiązań jest zatem konsekwencją

sukcesji majątkowej i wyposażenia podmiotu w aktywa i źródła dochodów. Przepisy przejściowe ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. prawo wodne wskazują na sukcesję ogólną praw i obowiązków (...) w odniesieniu do zobowiązań realizowanych uprzednio przez jednostki budżetowe i samorządowe w zakresie zadań objętych uchylaną ustawą. Powyższe odnieść należy także do pracowników przejętych przez pozwanego od powoda w ramach regulacji przejściowych ustawy. Co więcej, zdaniem pozwanego za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy w niniejszej sprawie odpowiada wyłącznie nowy pracodawca.

Niezależnie od powyższego, pozwany podniósł, że na wypadek nie podzielenia przez Sąd stanowiska o braku legitymacji biernej Skarbu Państwa i przyjęcia jako podstawę prawną roszczenia pozwu art. 49 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, istotą dotacji jest jej roczny charakter. Dokonując podziału dotacji celowych między poszczególne jednostki samorządu terytorialnego, wojewoda związany jest limitem wydatków określonym w ustawie budżetowej. W działaniach Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę nie sposób jednak dopatrzeć się niezgodności z prawem. Jednostki samorządu terytorialnego otrzymują przy tym dotację celową w wysokości zobiektywizowanej, a nie dowolnej. Kwoty te mogą zaś odbiegać od rzeczywistej wysokości ponoszonych wydatków, albowiem zależy to od sposobu gospodarowania przez jednostkę przyznanymi środkami. Wobec tego, ww. art. 49 ustawy nie może stanowić podstawy prawnej dochodzonego przez powoda roszczenia. Co także istotne, roszczenie powoda o charakterze dotacyjnym nie zostało udowodnione co do wysokości. (odpowiedź na pozew pozwanego Skarbu Państwa – k. 531-540)

Strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w dalszych pismach procesowych i na rozprawie w dniu 9 maja 2022 roku.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego: uchwały Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 28 czerwca 1999 r. (k. 11-12), uchwały Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 27.08.2012 r. (k. 13-13v; Statut (...) k. 14-16v), Zarządzenia nr (...) Marszałka Województwa (...) z dnia 26 lipca 2016 r. z załącznikami (k. 87-94), uchwały Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 23 października 2017 r. (k. 17-18), uchwały Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 26 października 2020 r. z uzasadnieniem (k. 484-484v), protokołu przekazania akt osobowych (k. 77-78v), protokołu przekazania akt osobowych (k. 487-489), protokołu przekazania akt osobowych (k. 432-435), potwierdzenie doręczenia (k. 436), pisma (...) z dnia 16.02.2018 r. (k. 95), pisma Marszałka Marszałek Województwa (...) z 23 lutego 2018 r. wraz z potwierdzeniem doręczenia (k. 96-97v), pisma Marszałka Marszałek Województwa (...) z 19 marca 2018 r. (k. 980), potwierdzeń przelewów (k. 25-40v, k. 79, k. 43, k. 81, k. 41-42, k. 80), zestawień wydatków (k. 76), list płac (k. 44-75, k. 82-86), wezwania do zapłaty (k. 99-99v), potwierdzenia doręczenia (k. 100-100v), protokołów zdawczo-odbiorczych (k. 309, k. 311, k. 312, k. 313, k. 314, k. 316, k. 317-318, k. 319-356), umów darowizny (k. 373-376, k. k. 377-380, k. 381-383v, k. 384-387v, k. 388-392, k. 402-403, k. 393-394, k. 395-396, k. 397-398, k. 399-401v, k. 404-406, k. 407-409), zeznań przesłuchanych świadków **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

Uchwałą Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 28 czerwca 1999 r., z dniem 1 lipca 1999 r, w związku z likwidacją Zarządu (...) (...) w K., N., T. i O. wraz z ich Inspektoratami Rejonowymi, utworzono (...) Zarząd (...) (...) w K. (§ 1 i 2), przy czym (...) Zarząd (...) (...) w K. przejął cały majątek po zlikwidowanych jednostkach oraz ich pracowników (§ 3-5). (...) Zarząd (...) (...) w K. stanowił wojewódzką samorządową jednostkę budżetową, finansowaną z budżetu województwa, nad którą nadzór i kontrolę sprawował Zarząd Województwa (...) (§ 6). (...) Zarząd (...) (...) w K. realizował zadania wynikające z budżetowych inwestycji melioracji wodnych, utrzymania, konserwacji i eksploatacji urządzeń melioracyjnych podstawowych, będących w administracji województwa, koordynował i udzielał pomocy lokalnym samorządom w zakresie realizacji własnych zamierzeń inwestycyjnych infrastruktury technicznej wsi, a także udzielał pomocy spółkom wodnym, samorządom gmin i administracji rządowej w sprawowaniu kontroli i nadzoru nad urządzeniami wodnymi będącymi własnością państwa (§ 7). (uchwała Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 28 czerwca 1999 r. – k. 11-12)

Zgodnie z § 4 ust. 1 Statutu (...), (...) Zarząd (...) (...) w K. realizował w imieniu Marszałka Województwa (...) zadania wynikające z wykonywania przez marszałka województwa praw właścicielskich w stosunku do wód publicznych stanowiących własność Skarbu Państwa, istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa oraz w

stosunku do pozostałych wód nie podlegających zarządzeniu przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej lub Dyrektorów Parków Narodowych. Zadania te realizowane były jako zadania z zakresu administracji rządowej wykonywane przez samorząd województwa. Ponadto, (...) realizował w imieniu Marszałka Województwa (...), zadania publiczne o charakterze wojewódzkim, dotyczące w szczególności wyposażenia i utrzymania Wojewódzkiego Magazynu (...) wraz z obiektami magazynowymi oraz prowadzenie w imieniu Marszałka Województwa (...) spraw związanych z działalnością Związków Spółek (...) w ramach udzielonych pełnomocnictw (ust. 2). (...) wykonywało także uprawnienia i obowiązki Marszałka Województwa (...) z zakresu gospodarowania gruntami pokrytymi wodami, o których mowa w ust. 1, w tym dokonywał czynności cywilnoprawnych oraz występował przed właściwymi sądami oraz urzędami w sprawach dotyczących regulowania stanu prawnego nieruchomości, na podstawie udzielonego pełnomocnictwa (ust. 3).

W myśl § 10 ust. 1 Statutu, (...) prowadził gospodarkę finansową według zasad określonych w ustawie o finansach publicznych. (...) była jednostką budżetową samorządu województwa, finansowaną z budżetu województwa. Zdania wymienione w § 4 statutu, realizowane były do wysokości otrzymywanych środków (ust. 3). Zadania wymienione w § 4 były finansowane ze środków: budżetu Państwa, Budżetu Województwa (...), Unii Europejskiej. (uchwała Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 27.08.2012 r. – k. 13-13v; Statut (...) k. 14-16v)

Zgodnie z Zarządzeniem nr (...) Marszałka Województwa (...) z dnia 26 lipca 2016 r. w skład (...) w ramach Wydziału Ochrony (...) wchodziła m.in. wewnętrzna komórka organizacyjna w postaci Zespołu (...) (§ 1 ust. 2 pkt 2.4.). Do zakresu działań Zespołu (...) należało m.in. wykonywanie zadań wynikających z ustawy Prawo wodne (§ 6 ust. 2). (Zarządzenie nr (...) Marszałka Województwa (...) z dnia 26 lipca 2016 r. z załącznikami – k. 87-94)

W dniu 1 stycznia 2018 r. weszła w życie ustawa z 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. poz. 1566), która wprowadziła zmianę kompetencji organów władzy publicznej w zakresie gospodarowania wodami. Od 1 stycznia 2018 r. zadania statutowe i kompetencje (...) w K. przejęło Państwowe Gospodarstwo (...) – nowy podmiot utworzony na podstawie przepisów ustawy z 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne oraz rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 28 grudnia 2017 r. w sprawie nadania statutu (...). W konsekwencji dalsze funkcjonowanie (...) stało się bezprzedmiotowe. (okoliczność bezsporna)

W związku z wejściem w życie powyższej ustawy, na podstawie uchwały Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 23 października 2017 r. w sprawie likwidacji (...) Zarządu (...) (...) w K., z dniem 1 stycznia 2018 r. **postawiono w stan likwidacji (...) Zarząd (...) (...) w K.**, przy czym postępowanie likwidacyjne miało zostać zakończone najpóźniej do dnia 30 czerwca 2018 r. (§ 1).

W § 2 ust. 1 uchwały wskazano, że koszty postępowania likwidacyjnego (...) Zarządu Melioracji (...) w K. oraz należności i zobowiązania w trakcie likwidacji pokrywa (...) Zarząd (...) (...) w K. w likwidacji, zaś należności i zobowiązania zlikwidowanego (...) Zarządu (...) (...) w K. nie wymienione w ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne, przejmuje Urząd Marszałkowski Województwa (...) w K. (ust. 2).

W myśl § 3 ust. 1 uchwały, z dniem 1 stycznia 2018 r. dotychczasowe zadania i pracowników (...) Zarządu (...) (...) w K. przejmuje Państwowe Gospodarstwo (...) na zasadach określonych w art. 525, art. 526 i art. 542 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne.

Ponadto, w ust. 2 wskazano, że z dniem 1 stycznia 2018 r. Państwowe Gospodarstwo (...) wstępuje w prawa i obowiązki wynikające z:

1) zawartych przez (...) Zarząd (...) (...) w K. wykonujących zadania Marszałka Województwa (...), o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 oraz w art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne, umów w przedmiocie oddania w użytkowanie stanowiących własność Skarbu Państwa gruntów pokrytych wodami oraz z umów i porozumień zawartych przez tą jednostkę w zakresie utrzymywania wód oraz prowadzenia inwestycji w gospodarce wodnej,

2) koncesji i zezwoleń udzielonych (...) Zarządowi (...) (...) w K., realizującym zadania, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne, jeżeli ustawa lub decyzja o udzieleniu koncesji albo zezwolenia nie stanowią inaczej.

W ust. 3 wskazano, że z dniem 1 stycznia 2018 r. Państwowe Gospodarstwo (...) stają się stronami umów dotyczących przedsięwzięć inwestycyjnych na wodach publicznych będących własnością Skarbu Państwa, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 2 i 4 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne, oraz urządzeń melioracji wodnych podstawowych, o których mowa w art. 71 w/w ustawy, w tym umów finansowanych lub współfinansowanych ze środków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2, 3 i 4 lit. d) ustawy o finansach publicznych, realizowanych dotychczas przez (...) Zarząd (...) (...) w K. i zakończą realizację przedsięwzięć na podstawie tych umów i tych decyzji.

W myśl ust. 4, z dniem 1 stycznia 2018 r. Państwowe Gospodarstwo (...) są obowiązane realizować obowiązki wynikające z decyzji dotyczących przedsięwzięć inwestycyjnych zrealizowanych na wodach publicznych będących własnością Skarbu Państwa, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne, oraz urządzeń melioracji wodnych podstawowych, o których mowa w art. 71 w/w ustawy, finansowanych lub współfinansowanych ze środków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2, 3 i 4 lit. d) ustawy o finansach publicznych, realizowanych dotychczas przez (...) Zarząd (...) (...) w K. w ramach działania "Poprawianie i rozwijanie infrastruktury związanej z rozwojem i dostosowywaniem rolnictwa i leśnictwa przez gospodarowanie rolniczymi zasobami wodnymi", objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013.

Zgodnie z ust. 5 zaś, z dniem 1 stycznia 2018 roku Państwowe Gospodarstwo (...) reprezentują Skarb Państwa oraz wykonują uprawnienia właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do stanowiących własność Skarbu Państwa a administrowanych przez (...) Zarząd (...) (...) w K.:

1) wód, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne lub ich części oraz gruntów pokrytych tymi wodami,

2) nieruchomości gruntowych położonych w międzywałach, nieruchomości pod wałami przeciwpowodziowymi oraz wałów przeciwpowodziowych wraz z urządzeniami wodnymi związanymi z nimi funkcjonalnie, przyległych do wód, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne, a także położonych na tych nieruchomościach budynków oraz innych urządzeń. (uchwała Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 23 października 2017 r. – k. 17-18)

Okres likwidacji (...) w K. był następnie przedłużany. Ostatecznie uchwałą Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 26 października 2020 r. zmieniono § 1 ust. 2 uchwały w ten sposób, że postanowiono, iż postępowanie likwidacyjne zostanie zakończone najpóźniej do dnia 30 czerwca 2021 r. Przedłużenie postępowania likwidacyjnego wynikało z przedłużenia czynności technicznych związanych z odbiorem składników mienia Skarbu Państwa, będących w zasobach Marszałka Województwa (...) w latach 1999-2017 przez (...), co związane było z trwającym zagrożeniem epidemicznym. (uchwała Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 26 października 2020 r. z uzasadnieniem – k. 484-484v)

W dniu 12 stycznia 2018 r. Urząd Marszałkowski Województwa (...) w K. przekazał (...) akty osobowe wraz z kartami wynagrodzeń i kartami zasiłkowymi 7 byłych pracowników tego urzędu, przeniesionych do (...) na podstawie art. 542 ust. 4 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne. (protokół przekazania akt osobowych – k. 77-78v)

W dniu 18 stycznia 2018 r. (...) w K. w likwidacji przekazał (...) akty osobowe 134 byłych pracowników (...) (w tym cztery teczki osobowe przekazano do (...) w R.) wraz z kartami wynagrodzeń, kartami zasiłkowymi i kartami ewidencji czasu pracy, którzy z dniem 1 stycznia 2018 r. na mocy art. 542 ust. 4 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne stali się pracownikami (...). (protokół przekazania akt osobowych – k. 487-489)

W dniu 24 stycznia 2018 r. (...) w K. w likwidacji przekazał (...) akty osobowe czterech byłych pracowników (...) wraz z kartami wynagrodzeń, kartami zasiłkowymi i kartami ewidencji czasu pracy, którzy z dniem 1 stycznia 2018 r. na

mocy art. 542 ust. 4 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne stali się pracownikami (...). Akta te zostały doręczone pozwanemu 19 lutego 2018 r. (protokół przekazania akt osobowych – k. 432-435, potwierdzenie doręczenia – k. 436)

Sytuacja przejścia pracowników z mocy praca do (...) spowodowała spór kompetencyjny o to, który podmiot jest właściwy do wypłaty pracownikom dodatkowego rocznego wynagrodzenia, tzw. „trzynastek”. (okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 16 lutego 2018 r. (...) zwróciło się do Marszałka Województwa (...) z prośbą o uregulowanie sprawy dodatkowego wynagrodzenia pracowników, którzy do 31 grudnia 2017 r. byli pracownikami urzędu marszałkowskiego albo wojewódzkiej samorządowej jednostki organizacyjnej realizującej zadania marszałka województwa, a którzy na podstawie art. 542 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne stali się z mocy prawa pracownikami (...). W piśmie tym wskazano, że w ocenie (...) właściwymi do ustalenia prawa do dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017 r. i jego wypłaty są wyłącznie organy samorządu terytorialnego. (pismo (...) z dnia 16.02.2018 r. – k. 95)

W odpowiedzi na powyższe, w piśmie z 23 lutego 2018 r. Marszałek Województwa (...) wskazał, że do skutków wynikających ze zmiany pracodawcy w przypadku pracowników Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) i pracowników (...) Zarządu (...) (...) w K. stosuje się odpowiednio przepisy art. 23¹ kp, co oznacza, że (...) wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki majątkowej wynikające z umów o pracę. Nadto podał on, że akta osobowe ww. pracowników wraz z dokumentacją płacową, umożliwiające wyliczenie „trzynastek” zostały przekazane (...) w dniach 12 stycznia 2018 r. i 18 stycznia 2018 r. (pismo Marszałka Marszałek Województwa (...) z 23 lutego 2018 r. wraz z potwierdzeniem doręczenia – k. 96-97v)

Wobec braku odpowiedzi (...) na w/w pismo Marszałka Województwa (...), w piśmie z 19 marca 2018 r. Marszałek poinformował pozwanego, że dodatkowe wynagrodzenie roczne dla pracowników Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) i pracowników (...) Zarządu (...) (...) w K., którzy z dniem 1 stycznia 2018 r. stali się pracownikami (...), zostanie wypłacone ze środków budżetu Województwa (...), przy czym wskazano, że decyzja ta podyktowana jest dobrem pracowników, którzy nie mogą ponosić dodatkowych konsekwencji reformy prawa wodnego. Jednocześnie Marszałek poinformował pozwanego, że sprawa zwrotu należności zostanie skierowana na drogę procesową. (pismo Marszałka Marszałek Województwa (...) z 19 marca 2018 r. – k. 98o)

W dniu 21 marca 2018 r. Województwo (...) wypłaciło 125 byłym pracownikom (...) trzynastą pensję za rok 2017, w łącznej kwocie 326.906,67 zł, (potwierdzenia przelewów – k. 25-40v)

W dniu 20 marca 2018 r. Urząd Marszałkowski Województwa (...) wypłacił pięciu byłym pracownikom (...) trzynastą pensję za rok 2017, w łącznej kwocie 2.895,92 zł. (potwierdzenia przelewów – k. 79)

W dniu 4 kwietnia 2018 r. powód uiścił składki na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne oraz fundusz pracy w związku z między innymi w/w wypłatami trzynastych wynagrodzeń, w łącznej kwocie 189.022,76 zł. (potwierdzenia przelewów – k. 43, k. 81; zestawienie wydatków – k. 76; listy płac – k. 44-75, k. 82-86)

W dniu 17 kwietnia 2018 r. powód uiścił na rzecz Urzędu Skarbowego zaliczki podatkowe w łącznej kwocie 39.047 zł. (potwierdzenia przelewów – k. 41-42, k. 80; zestawienie wydatków – k. 76; listy płac – k. 44-75, k. 82-86)

Pismem z dnia 18 kwietnia 2019 r. Województwo (...) wezwało (...) do zapłaty kwoty 286.830,92 zł wraz z odsetkami liczonymi od dnia:

- 1) 1 kwietnia 2018 r. – od kwoty 4.562,92 zł
- 2) 1 kwietnia 2018 r. – od kwoty 163.453,34 zł
- 3) 1 kwietnia 2018 r. – od kwoty 1.447.96 zł
- 4) 5 kwietnia 2018 r. – od kwoty 97.116,20 zł

5) 18 kwietnia 2018 r. – od kwoty 19.523,50 zł

6) 20 kwietnia 2018 r. – od kwoty 727 zł,

do dnia zapłaty, tytułem zwrotu 1/2 kwoty wydatkowanej przez Województwo (...) na wypłatę dodatkowego wynagrodzenia rocznego dla pracowników jednostek sfery budżetowej (tzw. „trzynastego wynagrodzenia”) dla byłych pracowników Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) i byłych pracowników (...) Zarządu (...) (...) w K., przejętych z dniem 1 stycznia 2018 r. przez (...). Wezwanie to zostało doręczone pozwanemu w dniu 24 kwietnia 2019 r. (wezwanie do zapłaty – k. 99-99v; potwierdzenie doręczenia – k. 100-100v)

Likwidator (...) Zarządu (...) (...) w K. w dniu 17 stycznia 2018 r. przekazał (...) dokumentację dotyczącą:

- obowiązujących umów użytkowania, dzierżawy, najmu, użyczenia, porozumień, promes i innych związanych z realizacją zadań zleconych przepisami ustawy Prawo wodne z 2001 r. (protokół zdawczo-odbiorczy – k. 309)

- deklaracji podatkowych od gruntów Skarbu Państwa (protokół zdawczo-odbiorczy – k. 310)

- wykazu zobowiązań finansowych Marszałka Województwa (...) / (...) w K. w likwidacji na rok 2018 i lata kolejne, wynikających z zawartych umów, porozumień i innych np. decyzji administracyjnych w związku z funkcjonowaniem budowli powiat (...) (protokół zdawczo-odbiorczy – k. 311)

- zobowiązań finansowych Marszałka Województwa (...) / (...) w K. w likwidacji dotyczących zadań utrzymaniowych i eksploatacyjnych (protokół zdawczo-odbiorczy – k. 312)

- zobowiązań finansowych Marszałka Województwa (...) / (...) w K. w likwidacji dotyczących zadań inwestycyjnych (protokół zdawczo-odbiorczy – k. 313)

W dniu 05 marca 2018 r. likwidator (...) Zarządu (...) (...) w K. przekazał (...) dokumentację dotyczącą wykazu urzędzeń stanowiących własność Skarbu Państwa, administrowanych przez (...) w K., znajdujących się na obszarze działania Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w K. (bez urzędzeń znajdujących się na obszarze działania Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w G. oraz Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w R.). (protokół zdawczo-odbiorczy – k. 314)

W dniu 30 marca 2018 r. likwidator (...) Zarządu (...) (...) w K. przekazał (...) dokumentację dotyczącą wykazu decyzji ustalających wysokość opłaty inwestycyjnej dla właścicieli gruntów (na terenie powiatu (...)) w związku z wykonywaniem urzędzeń melioracji wodnych szczegółowych, na które urzędzenia te wywierają korzystny wpływ. (protokół zdawczo-odbiorczy – k. 313)

W dniu 18 czerwca 2018 r. likwidator (...) Zarządu (...) (...) w K. przekazał (...) dokumentację dotyczącą obowiązujących umów użytkowania, dzierżawy, najmu, użyczenia, porozumień i promes i innych zawartych w trybie art. 20 Praw wodnego lub art. 43 ustawy o gospodarce nieruchomościami, w związku z realizacją zadań zleconych przepisami ustawy Prawo wodne z 2001 r. (protokół zdawczo-odbiorczy – k. 316)

Ponadto, likwidator (...) Zarządu (...) (...) w K. przekazał (...) wykazy przekazywanych urzędzeń wodnych. (protokoły zdawczo-odbiorcze – k. 317-318)

(...) przejęły także majątek będący własnością Skarbu Państwa pozostający do dnia 31 grudnia 2017 r. we władaniu Województwa (...) / (...) w K.. (protokoły zdawczo- odbiorcze z załącznikami – k. 319-356)

Na podstawie umowy darowizny z dnia 15 czerwca 2018 r. Województwo (...) darowało (...) sprzęt i oprogramowanie komputerowe, ujęte w ewidencji środków trwałych wyposażenia (...) w K. w likwidacji. (umowa darowizny – k. 358-368)

Na podstawie umowy darowizny z dnia 6 sierpnia 2018 r. Województwo (...) darowało (...) sprzęt komputerowy oraz licencję niewyłączną do oprogramowania wykorzystywanego w systemie (...)/ (...), ujętego w ewidencji środków trwałych wyposażenia (...) w K. w likwidacji (umowa darowizny – k. 369-372)

Na podstawie umowy darowizny z dnia 13 sierpnia 2018 r. Województwo (...) darowało (...) trzy samochody osobowe, ujęte w ewidencji środków trwałych wyposażenia (...) w K. w likwidacji (umowa darowizny – k. 373-376)

Na podstawie umów darowizny z dnia 10 października 2018 r. i 16 lipca 2019 r. Województwo (...) darowało (...) wyposażenie biur, ujęte w ewidencji środków trwałych wyposażenia (...) w K. w likwidacji. (umowa darowizny – k. 377-380, k. 381-383v, k. 384-387v, k. 388-392, k. 402-403)

Na podstawie umów darowizny z dnia 16 lipca 2019 r. Województwo (...) darowało (...) szafę na mapy, szafę metalową na mapy, jak również ruchomości znajdujące się w budynku przy ul. (...), ujęte w ewidencji środków trwałych wyposażenia (...) w K. w likwidacji (umowy darowizny – k. 393-394, k. 395-396, k. 397-398)

Na podstawie umowy darowizny z dnia 26 czerwca 2019 r. Województwo (...) darowało (...) cztery elektroniczne urządzenia pomiarowe, ujęte w ewidencji środków trwałych wyposażenia (...) w K. w likwidacji. (umowa darowizny – k. 399-401v)

Na podstawie umów darowizny z dnia 01 sierpnia 2019 r. Województwo (...) darowało (...) praskę (...) i elementy wyposażenia warsztatu ujęte w ewidencji środków trwałych wyposażenia (...) w K. w likwidacji (umowa darowizny – k. 404-406, k. 407-409)

W dniu 25 kwietnia 2017 r. między Wojewodą (...) a Województwem (...) zawarta została umowa nr (...), na podstawie której Województwu jako beneficjentowi przyznano dotację celową na realizację zadań zleconych i własnych w kwocie 26.000 zł (§ 1) na okres od 1 stycznia 2017 r. do 31 grudnia 2017 r. (§ 3). Zgodnie z § 6 ust. 1 umowy, beneficjent dotacji w terminie 15 dni po upływie terminu zakończenia finansowego realizacji zadań zobowiązany był do dokonania zwrotu niewykorzystanej dotacji na rachunek Wojewody. (umowa nr (...)- k. 156-158v)

(...) w K. nie otrzymało dotacji z budżetu Państwa na rok 2018, która mogłaby zostać przeznaczona na wypłatę dodatkowego (trzynastego) wynagrodzenia. Środki na wypłatę tego wynagrodzenia pochodziły z budżetu Urzędu Marszałkowskiego.

Sąd dokonał następującej oceny dowodów:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dokumentów, których prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez strony. Stanowią one spójny, wzajemnie uzupełniający się i niezawierający wewnętrznych sprzeczności materiał dowodowy, pozwalający na ustalenie wszystkich faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.).

Sąd uznał za wiarygodne zeznania wszystkich przesłuchanych świadków, ponieważ są one logiczne, spójne, uzupełniają się wzajemnie, znajdują także potwierdzenie w wyżej wymienionym materiale dowodowym w postaci dokumentów.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd pominął wnioski pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków D. S. i M. B., wniosek zawarty w pkt 16 odpowiedzi na pozew, pozostałe wnioski o zobowiązanie do złożenia dokumentów (nieuwzględnione dotychczas przez Sąd), wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego (k. 751) z uwagi na ich zbędność dla rozstrzygnięcia sprawy. Istotne okoliczności dla rozstrzygnięcia sprawy zostały wykazane dokumentami złożonymi do akt sprawy z własnej inicjatywy stron bądź na żądanie Sądu w uwzględnieniu złożonych wniosków dowodowych.

Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. pominął także wniosek powoda o dowód z przesłuchania stron (k. 751) uznając, że wszystkie okoliczności niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy zostały wyjaśnione w toku niniejszego postępowania, zaś dowód z przesłuchania stron nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Sąd pominął wniosek pozwanego o zobowiązanie strony powodowej do złożenia umów zawartych pomiędzy samorządem a Skarbem Państwa w zakresie dotacji za 2017 r. (k. 1155) jako wniosek spóźniony oraz niemający znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. W niniejszej sprawie przewodniczący określał terminy stronom na składanie wniosków dowodowych, które upłynęły znacznie przed dniem 9 maja 2022 roku.

Brak znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w/w jako pominiętych wniosków dowodowych wynika z oceny prawnej roszczenia powoda dokonanej poniżej przez Sąd.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

W sprawie niniejszej powód Województwo (...) wystąpił przeciwko pozwanemu Państwowemu Gospodarstwu (...) w W. (...) o zasądzenie od (...) na rzecz powoda kwoty 286.830,91 zł wraz z odsetkami ustawowymi, tytułem zwrotu połowy kosztów poniesionych przez powoda na wypłatę trzynastego wynagrodzenia za 2017 rok dla stu trzydziestu byłych pracowników (...) Zarządu (...) (...) w K. (...) oraz Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) w K. (...), którzy od 1 stycznia 2018 r. z mocy prawa stali się pracownikami pozwanego (...). Powód wywodził swoje roszczenie z regulacji art. 542 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne w zw. z art. 23⁽¹⁾ § 2 kodeksu pracy w zw. z art. 366 i 367 kc.

W sprawie niniejszej poza sporem pozostawało to, że w dniu 1 stycznia 2018 r. weszła w życie ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (dalej jako: upw), na podstawie której wprowadzona została ustawowa zmiana kompetencji organów władzy publicznej w zakresie gospodarowania wodami. Na podstawie art. 525 ust. 1 upw, z dniem wejścia w życie ustawy doszło do zniesienia Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej, zaś na podstawie ust. 2, utworzone zostało pozwane Państwowe Gospodarstwo (...). (...) zgodnie z art. 526 upw, z dniem wejścia w życie ustawy, przejęło wykonywanie zadań dotychczasowego Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej jak również marszałków województw, związanych z utrzymaniem wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną i inwestycjami w gospodarce wodnej. Podkreślić przy tym należy, że do wejścia w życie ww. ustawy, w Województwie (...) zadania związane z wodami realizowane były przez (...) Zarząd (...) (...) w K. (...) utworzony uchwałą Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 28 czerwca 1999 r. oraz przez pracowników Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) zatrudnionych w ramach Zespołu (...) Wydziału Ochrony (...). Istotą działania (...) i ww. pracowników Urzędu Marszałkowskiego było zaś wykonywanie w imieniu marszałka Województwa (...) zadań wynikających z wykonywania przez marszałka województwa praw właścicielskich w stosunku do wód publicznych stanowiących własność Skarbu Państwa, istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa oraz w stosunku do pozostałych wód nie podlegających zarządzeniu przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej lub Dyrektorów Parków Narodowych, które to zadania realizowane były jako zadania z zakresu administracji rządowej wykonywane przez samorząd województwa.

Na podstawie art. 542 ust. 4 pkt 1 upw, pracownicy (...) i Urzędu Marszałkowskiego, wykonujący dotychczas zadania z zakresu administracji rządowej dotyczące wód, z dniem 1 stycznia 2018 r. stali się z mocy prawa pracownikami (...) (nie dotyczyło to pracowników wykonujących zadania związane z utrzymywaniem wojewódzkich magazynów przeciwpowodziowych – a więc zadań własnych województwa jako jednostki samorządu terytorialnego – art. 542 ust. 4 pkt 2 upw). W związku z przejęciem przez (...) zadań z zakresu prawa wodnego, uchwałą Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 23 października 2017 r., (...) postawiono zaś w stan likwidacji.

W związku z powyższym ustawowym przejściem pracowników (...) i Urzędu Marszałkowskiego do (...) z dniem 1 stycznia 2018 r., między powodem a pozwanym wystąpił spór co do tego, który z tych podmiotów zobowiązany jest do wypłaty dla tych pracowników dodatkowego „trzynastego wynagrodzenia”.

W tym miejscu podkreślić bowiem należy, że zgodnie art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1260 ze zm.), pracownikowi samorządowemu przysługuje wynagrodzenie zasadnicze, dodatek za wieloletnią pracę, nagroda jubileuszowa oraz jednorazowa odprawa w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy **oraz dodatkowe wynagrodzenie roczne na zasadach określonych w odrębnych przepisach**. Tymi przepisami odrębnymi są zaś przepisy ustawy z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1872 ze zm.). W myśl art. 2 ust. 1 tej ustawy, pracownik nabywa prawo do wynagrodzenia rocznego w pełnej wysokości po przepracowaniu u danego pracodawcy całego roku kalendarzowego. Wynagrodzenie roczne wypłaca się, z zastrzeżeniem ust. 3, nie później niż w ciągu pierwszych trzech miesięcy roku kalendarzowego następującego po roku, za który przysługuje to wynagrodzenie (art. 5 ust. 2). Co przy tym istotne, w orzecznictwie jednoznacznie przyjmuje się, pracownik nabywa prawo do świadczenia uzależnionego od przepracowania określonego czasu w ostatnim dniu tak oznaczonego terminu (por. wyrok SN z dnia 19 grudnia 1996 r., sygn. akt I PKN 47/96 i uchwała SN z dnia 21 maja 1999 r., sygn. akt I PZP 16/91). Z powyższego wynika zatem jednoznacznie to, że prawo do świadczenia dla pracowników którzy przepracowali cały rok kalendarzowy – jak w niniejszej sprawie – powstaje z dniem 31 grudnia danego roku, natomiast staje się ono wymagalne dopiero z upływem dnia 31 marca roku następnego. Stwierdzić zatem należy, że prawo pracowników przejętych przez (...) do tzw. „trzynastego wynagrodzenia” za 2017 r. powstało w dniu 31 grudnia 2017 r., zaś roszczenie o wypłatę tego świadczenia stało się wymagalne 1 kwietnia 2018 r.

W związku z powyższym, w okolicznościach niniejszej sprawy powstała nietypowa sytuacja, w której prawo pracowników do dodatkowego wynagrodzenia powstało w czasie, kiedy formalnie zatrudnieni byli oni w (...) (i Urzędzie Marszałkowskim), zaś jego wymagalność i obowiązek do wypłaty świadczenia powstały w czasie, kiedy byli oni już pracownikami (...). Taka sytuacja zaowocowała powstaniem między powodem a pozwanymi (...) sporu co do tego, który z tych podmiotów zobowiązany jest do wypłaty dla tych pracowników „trzynastego wynagrodzenia”, wymagającego rozstrzygnięcia tej kwestii przez Sąd.

W ocenie Sądu, kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia w przedmiocie zasad ponoszenia przez strony postępowania odpowiedzialności za wypłatę ww. świadczenia ma regulacja art. 542 ust. 5 upw, w myśl którego w stosunku do ww. pracowników przejętych przez (...), **przepis art. 23¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy, stosuje się odpowiednio**. Wspomniany art. 23¹ kp stanowi zaś, że razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy, z zastrzeżeniem przepisów § 5 (§ 1), zaś za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy powstałe przed przejściem części zakładu pracy na innego pracodawcę, dotychczasowy i nowy pracodawca odpowiadają solidarnie (§ 2).

W ocenie Sądu, mając na uwadze bezpośrednio, ustawowe odwołanie do art. 23¹ kp, kształtującego sytuację przejmowanych pracowników i zasady odpowiedzialności poprzedniego i nowego pracodawcy za zobowiązania względem tych pracowników, brak jest podstaw do odmowy zastosowania ww. przepisu do ustalenia zasad odpowiedzialności stron w niniejszej sprawie.

Po pierwsze, na uwadze należy mieć to, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się, iż zakres zastosowania art. 23¹ kp nie jest ograniczony ze względu na rodzaj podmiotów zatrudniających i dotyczy także przekształceń po stronie pracodawców ze sfery administracji publicznej (rządowych i samorządowych) w przypadkach, które nie zostały objęte szczególnymi regulacjami odnoszącymi się do przekształceń organizacyjnych, kompetencyjnych i własnościowych (wyrok SN z dnia 6 kwietnia 2004 r., I PK 362/03, OSNP 2005/2/17). Przejście zadań (kompetencji) w przypadku pracodawcy realizującego cele publiczne również jest przejściem zakładu pracy w znaczeniu przedmiotowym, rozumianym jako placówka zatrudnienia (por. np. uchwałę SN z dnia 1 lutego 2000 r., III ZP 20/99, OSNAPiUS 2000/13/501; wyroki SN z dnia 10 października 2003 r., I PK 456/02, OSNP 2004/19/335

i z dnia 22 stycznia 2004 r., I PK 288/03, OSNP 2004/22/338). Nie ma zatem jakichkolwiek przeszkód prawnych do zastosowania art. 23¹ kp z uwagi na zmianę rodzaju podmiotu zatrudniającego przejętych przez pozwanego pracowników.

Po drugie, w ocenie Sądu mając na uwadze wspomniane już powyżej zawarte w art. 542 ust. 5 upw, bezpośrednio odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 23¹ kp, w sprawie niniejszej zastosowanie znajduje cały ww. przepis. Wskazane w art. 542 ust. 5 upw „odpowiednie” a nie „bezpośrednie” stosowanie ww. regulacji wynika zaś z tego, że przepisy normujące stosunki pracy określonych kategorii pracowników administracji publicznej mogą wprowadzać odmienne skutki likwidacji takiej jednostki i przekazania jej zadań innej jednostce. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 5 kp, przepisy kodeksu pracy znajdują bowiem zastosowanie tylko w sprawach nieuregulowanych przepisami szczególnymi. Ogólne i abstrakcyjne oddziaływanie art. 23¹ kp, może zaś być modyfikowane wyłącznie w przypadkach, w których ustawodawca w sposób wyraźny i szczególny reguluje sytuację pracowników przekształcanych zakładów (urzędów państwowych, jednostek samorządowych) w sposób odmienny od ogólnej zasady traktowania przekształceń w administracji publicznej jako przejęcia całości lub części zakładu pracy w rozumieniu art. 23¹ § 1 kp (por. wyrok SN z dnia 22 stycznia 2004 r., I PK 288/03, OSNP 2004/22/388). W przypadku pracowników samorządowych przejmowanych przez (...) na podstawie art. 542 upw, ustawodawca nie wprowadził zaś jakichkolwiek odrębności od regulacji zawartej w art. 23¹ kp dotyczącej zasad odpowiedzialności dotychczasowego i nowego pracodawcy.

Co więcej, zdaniem Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy doszło de facto do przejęcia przez pozwanego całego zakładu pracy w rozumieniu art. 23¹ § 1 kp.

W tym miejscu nadmienić należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego do przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę w rozumieniu art. 23¹ § 1 kp dochodzi, gdy dotychczasowy pracodawca przestaje istnieć zarówno w sensie prawnym, jak i faktycznym. W następstwie dokonanego przekształcenia pracownicy stają się z mocy prawa stronami stosunków pracy z nowym pracodawcą, który ponosi odpowiedzialność za zobowiązania wynikające ze stosunków pracy powstałe przed przejściem na niego dotychczasowego zakładu pracy. Motywem regulacji zawartej w art. 23¹ kp jest zaś ochrona interesów pracownika w związku ze zmianą pracodawcy i istnieniem zaległych zobowiązań powstałych u poprzedniego pracodawcy.

Analiza okoliczności faktycznych niniejszej sprawy doprowadziła Sąd do przekonania, iż w sprawie tej spełnione zostały przesłanki do uznania, że na podstawie ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne doszło do przejścia całego zakładu pracy – jako (...) w K. na pozwane Państwowe Gospodarstwo (...).

Podkreślić bowiem należy, że na podstawie art. 526 upw, z dniem 1 stycznia 2018 r., na (...) przeszły wszystkie dotychczasowe zadania marszałków województw (oraz Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej i dotychczasowych dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej), dotyczące wód – a więc zadania realizowane przez (...) i kilku pracowników Urzędu Marszałkowskiego. Niewątpliwie, przejście zakładu pracy na innego pracodawcę nie może polegać wyłącznie na przekazaniu zadań czy kompetencji. Jak bowiem wskazuje się w orzecznictwie, niezbędnym składnikiem transferu jest także – w przypadku podmiotu funkcjonującego zasadniczo w oparciu o składniki materialne – przejście tych składników, a w przypadku podmiotów konstytuowanych na podstawie czynnika ludzkiego – przejście większości pracowników, tworzących zorganizowaną strukturę powołaną do realizacji zadań w ramach przyznanych im kompetencji (tak SN w uchwale 7 sędziów z dnia 28 marca 2013 r., III PZP 1/13, OSNAPiUS 2014/4/51).

Podkreślić przy tym należy, iż w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne, nie doszło wprawdzie do likwidacji całego Urzędu Marszałkowskiego, a jedynie do likwidacji (...) (stanowiącego wyłącznie jednostkę organizacyjną Urzędu) i jednej sekcji Urzędu Marszałkowskiego. Podkreślenia wymaga jednak to, że (...) utworzony jako jednostka organizacyjna Urzędu Marszałkowskiego, miał na celu praktycznie wyłącznie realizację zadań z zakresu administracji rządowej lub innych zadań zleconych w oparciu o przepisy ówczesnie obowiązującej ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne. Utworzenie takiej jednostki przez województwo dopuszczał art. 8

ust. 1 i art. 18 pkt 20 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1668) oraz art. 18 ust. 1 i 3 pkt 2 ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz.305). Na mocy art. 18 ust. 3 pkt 2 ustawy o finansach publicznych gminne, powiatowe lub wojewódzkie jednostki budżetowe tworzą, łączą i likwidują organy stanowiące poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego. Zlikwidowany (...) był zatem nieposiadającą osobowości prawnej wojewódzką samorządową jednostką organizacyjną, utworzoną w celu realizacji zadań województwa i podlegającą kontroli i nadzorowi sejmiku województwa oraz zarządu województwa (art. 16 ust. 1, art. 18 pkt 19 lit. f, art. 30 ust. 1, art. 30a ust. 1 oraz art. 41 ust. 2 pkt 6 ustawy o samorządzie województwa). Zadania realizowane przez (...) przejęte zostały zaś w całości przez (...), z wyjątkiem jedynie zadań związanych z utrzymywaniem magazynów przeciwpowodziowych (stanowiących zadanie własne jednostki samorządu terytorialnego), co skutkowało koniecznością likwidacji (...) z uwagi na brak uzasadnienia dla jego dalszego istnienia. Cała struktura (...) została zlikwidowana na skutek powstania nowego podmiotu – Państwowego Gospodarstwa (...), któremu ustawodawca nadał osobowość prawną i który przejął zarówno zadania (...) jak i jego pracowników, którzy dotychczas zadania te realizowali. Do (...) przeniesionych zostało także kilku pracowników Urzędu (spoza (...)), którzy dotychczas także wykonywali obowiązki związane z realizacją zadań dotyczących wód.

Zauważyć przy tym należy, że w najnowszym orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości UE wyrażany jest pogląd, że przy ocenie, czy doszło do zachowania tożsamości przez przedsiębiorstwo, należy mieć na uwadze wszystkie okoliczności, które charakteryzują dany przypadek. Waga poszczególnych kryteriów różni się w zależności od rodzaju prowadzonej działalności, a jeżeli przedsiębiorstwo bazuje w głównej mierze na czynnościach wykonywanych przez pracowników, zasada będzie miała zastosowanie w przypadku przejścia przez nowego pracodawcę większej części pracowników w celu realizacji przejętych zadań (por. wyrok TS z dnia 20 stycznia 2011 r., C-463/09, (...) SA v. V. i A. de C.; z dnia 11 marca 1997 r. w sprawie C-13/95, S.; z dnia 10 grudnia 1998 r. w sprawach połączonych C-127/96, H. V. i inni i z dnia 10 grudnia 1998 r. w sprawie C-173/96, H. i inni). Podobnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że art. 23¹ kp ma zastosowanie w razie przejścia przez jedną jednostkę organizacyjną administracji publicznej zadań wykonywanych dotychczas przez inną jednostkę organizacyjną administracji publicznej, jeżeli nowy pracodawca przejmuje nie tylko zadania, ale także część (większość) załogi poprzednika zaangażowanej w wykonywanie tych zadań (tak SN w wyrokach z dnia 14 maja 2012 r., II PK 228/11, OSNAPiUS 2013/9-10/108 i z dnia 23 maja 2012 r., I PK 200/11, OSNAPiUS 2013/5-6/52).

W sprawie niniejszej nie budziło wątpliwości to, że do pozwanych (...) przeszli wszyscy pracownicy (...) i ci pracownicy Urzędu Marszałkowskiego, którzy w zakresie swoich obowiązków zajmowali się realizacją zadań dotyczących wód, a które to zadania przekazane zostały (...) (zgodnie z art. 542 ust. 2 upw, przejście nie obejmowało pracowników, którzy nie wykonywali tych zadań). Co także istotne, przejście pracowników nastąpiło z mocy prawa – wolą ustawodawcy, który w pracownikach tych upatrywał niezwykle istotnego czynnika i warunku realizacji zadań z zakresu prawa wodnego. Ustawodawca, decydując o przeniesieniu dotychczasowych pracowników samorządowych do nowo tworzonego podmiotu miał na uwadze to, że zajmowanie się gospodarką wodną, ochroną przeciwpowodziową, melioracją i urządzeniami wodnymi wymaga fachowej wiedzy, kompetencji i doświadczenia. Z tego też powodu, ustawowo uregulowano kwestię przejścia funkcjonujących już zasobów kadrowych. W ocenie Sądu wynika z tego zatem, że w sprawie niniejszej to właśnie przede wszystkim zasoby ludzkie determinowały charakter zlikwidowanej jednostki, a nie składniki materialne.

Odnosząc się zaś do składników materialnych podkreślić należy, że w związku z przejściem zadań z zakresu prawa wodnego, na pozwanego (z mocy ustawy) przeszły również związane z realizacją tych zadań składniki mienia Skarbu Państwa, pozostające dotychczas w administracji (...). Pozwanemu przekazana została także cała dokumentacja związana z tymi zadaniami. Niewątpliwie zatem, pozwane (...) wyposażone zostały przez ustawodawcę w elementy mienia niezbędne do realizacji przejmowanych przez niego zadań.

Nie ulega wątpliwości to, że (...) nie przejęły z mocy prawa składników materialnych należących do powodowego województwa, które wykorzystywane były przez (...) czy przejętych pracowników Urzędu. Niemniej jednak, nie można pomijać tego, że na podstawie szeregu umów darowizn, powód darował (...) praktycznie wszystkie ruchomości, które

były wykorzystywane przez przejętych pracowników przy realizacji powierzonych im zadań z zakresu prawa wodnego. Województwo (...) darowało pozwanemu (...) sprzęt i oprogramowanie komputerowe, licencję niewyłączną do oprogramowania wykorzystywanego w systemie (...)/ (...), trzy samochody osobowe, wyposażenie biur, szafy na mapy, elektroniczne urządzenia pomiarowe czy praskę (...) i elementy wyposażenia warsztatu – wszystko ujęte w ewidencji środków trwałych wyposażenia (...) w K. w likwidacji. Zauważyć przy tym należy, że mienie to stanowiło własność Województwa jako jednostki samorządu terytorialnego, wobec czego nie było podstaw prawnych do wywłaszczenia jednostki samorządu terytorialnego i przejęcia jej mienia przez nowo powstałą osobę prawną na podstawie ustawy.

Na rzecz pozwanych (...) przeniesione zostało zatem – czy to na podstawie ustawy czy umów darowizn – praktycznie całe zaplecze składników materialnych, niezbędnych do wykonywania przejętych przez nie zadań. Słusznie zważył przy tym pozwany Skarb Państwa – Wojewoda (...), iż de facto (...) otrzymały majątek, dochody i środki finansowe na kontynuowanie przedmiotowo tożsamej działalności, która wykonywana była przez przejętych przez niego pracowników (...) i Urzędu.

W ocenie Sądu, mając na uwadze powyższe rozważania, w okolicznościach niniejszej sprawy przyjąć należy, że nastąpiło przejście na pozwanego (...) całego zakładu pracy – rozumianego zarówno funkcjonalnie jak i podmiotowo. (...) przestał istnieć z dniem 31 grudnia 2017 r. Nie ulega wątpliwości to, że wprawdzie wspomnianą uchwałą Sejmiku Województwa (...) z dnia 23 października 2017 r., otwarta została likwidacja (...). Postępowanie likwidacyjne miało na celu przede wszystkim przeprowadzenie czynności związanych z przekazaniem pozwanemu składników mienia Skarbu Państwa, będących w zasobach Marszałka Województwa (...) w latach 1999-2017, zaś przedłużenie tego procesu wynikało z trwającego w latach 2020-2021 stanu epidemii. W ocenie Sądu, przedstawione powyżej okoliczności niniejszej sprawy wskazują na to, że z dniem 31 grudnia 2017 r. (...) przestał istnieć zarówno w znaczeniu formalnym, materialnym, jak i funkcjonalnym. Zakład pracy rozumiany podmiotowo oraz funkcjonalnie został przejęty w całości na podstawie przepisów prawa, zgodnie z którymi zmiany ustrojowe w zakresie gospodarowania wodami pociągnęły za sobą zmiany organizacyjne, właściwości organów, a w konsekwencji również zmiany podmiotowe po stronie pracodawcy. Pozbawienie powodowej jednostki samorządu terytorialnego zarówno określonego zakresu zadań, wykwalifikowanej w tym zakresie kadry pracowniczej niezbędnej do realizacji tych zadań, jak również administrowanego przez tę jednostkę mienia państwowego służącego do realizacji tych zadań oraz przeniesienie w drodze darowizn prawie całego mienia ruchomego stanowiącego własność tej jednostki wykorzystywanego do realizacji owych zadań, stanowi zdaniem Sądu o przejęciu przez pozwane (...) całego zakładu pracy, realizującego zadania w oparciu o nowe Prawo wodne.

Tym samym, wobec przejęcia przez pozwanego całego zakładu pracy związanego z realizacją zadań z zakresu prawa wodnego, stwierdzić należy, iż zastosowanie w sprawie niniejszej w ocenie Sądu znajduje art. 23¹ § 1 kp, w myśl którego w przypadku przejścia całego zakładu pracy na nowego pracodawcę, to on z mocy prawa staje się stroną w dotychczasowych stosunkach pracy, a więc to na nim spoczywa obowiązek wykonania wszelkich zobowiązań w stosunku do przejętych pracowników, bez względu na to, kiedy owe zobowiązanie powstało (przed czy po przejściu zakładu pracy na nowego pracodawcę (por. wyrok Sądu Najwyższego z 23 listopada 2006 r., II PK 57/06, OSNP 2008, Nr 1-2, poz.4). Zdaniem Sądu zatem, w niniejszej sprawie to właśnie pozwany Państwowe Gospodarstwo (...) w W. zobowiązany był do wypłaty przejętym – w trybie ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne - byłym pracownikom (...) w K. i Urzędzie Marszałkowskiego - „trzynastych wynagrodzeń” przysługujących im za rok 2017.

W tym miejscu podkreślenia wymaga także to, że w ocenie Sądu art. 542 ust. 5 upw stanowi regulację szczególną w stosunku do art. 12 ust. 4 pkt 2 ustawy 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, w myśl którego należności i zobowiązania likwidowanej wojewódzkiej jednostki budżetowej przejmuje urząd odpowiedniej jednostki samorządu terytorialnego, w związku z czym w regulacji tej nie sposób upatrywać odpowiedzialności powodowego Województwa za wypłatę dodatkowych wynagrodzeń pracownikom w szczególnym trybie ustawowym przejętym przez pozwanego .

W związku z powyższym, to pozwanego (...) z siedzibą w W. uznać należy za wyłącznie zobowiązanego do zapłaty dodatkowego wynagrodzenia przejętym pracownikom za 2017 r. Podstawę prawną odpowiedzialności tego pozwanego względem powoda – Województwa (...) stanowi zatem art. 542 ust. 2 upw w zw. z art. 23¹ § 1 kp w zw. z art. 405

kc. Powód wypłacił bowiem pracownikom przedmiotowe świadczenia, pomimo tego, że nie miał ku temu prawnego obowiązku. Jednocześnie powód spełnił to świadczenie z zastrzeżeniem, że zwrotu środków będzie dochodził od pozwanego w postępowaniu sądowym, wobec czego brak jest podstaw do zastosowania art. 411 kc i przyjęcia, że powód nie może żądać zwrotu spełnionego świadczenia nienależnego.

Odnosząc się jeszcze w tym miejscu do zarzutów pozwanego (...), jakoby wypłata dodatkowego wynagrodzenia dla byłych pracowników (...) i Urzędu Marszałkowskiego należała do zobowiązań własnych powodowego Województwa, co powód miał potwierdzić dokonując de facto wypłaty tych świadczeń, wskazać należy, że nie zasługiwały one na uwzględnienie. Po pierwsze, jak wynika z przedstawionych już powyżej rozważań, zasady odpowiedzialności poprzedniego i nowego pracodawcy reguluje w niniejszej sprawie art. 23¹ kp. Co istotne, przepis ten ma charakter bezwzględnie obowiązujący, co oznacza, że nie jest możliwe uchylenie skutków jego działania w wyniku jakichkolwiek czynności pracodawców czy pracowników (por. wyrok SN z dnia 1 lutego 2000 r., I PKN 508/99, OSNAPiUS 2001/12/412). Po drugie, okoliczności niniejszej sprawy – wymieniana przez strony korespondencja dotycząca wypłaty „trzynastych wynagrodzeń”, jak również jednoznaczne zastrzeżenie poczynione przez powoda w piśmie skierowanym do pozwanego a datowanym na dzień 19 marca 2018 r., wprost wskazują na to, że powód wypłacił pracownikom ww. wynagrodzenia ze środków województwa **wyłącznie** z uwagi na dobro pracowników oraz zastrzegł, iż zwrotu należności dochodzić będzie na drodze sądowej. Takiej sytuacji nie sposób potraktować jako świadomego i dobrowolnego przyjęcia na siebie zobowiązania przez powoda, skutkującego niemożnością żądania przez niego zwrotu spełnionego świadczenia nienależnego (art. 411 pkt 1 kc).

Zdaniem Sądu, w sprawie niniejszej brak było także podstaw do uwzględnienia stanowiska pozwanego co do tego, że powód zobowiązany był do poniesienia kosztów dodatkowego wynagrodzenia jego byłych pracowników z uwagi na to, że otrzymywał on dotacje ze Skarbu Państwa na ten cel. Wskazać należy, że Sąd w żaden sposób nie kwestionuje tego, iż powodowe Województwo na realizację zadań zleconych z zakresu administracji rządowej i zadania własne (w tym związanych z prawem wodnym) otrzymywało dotacje z budżetu państwa (wynika to z regulacji ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych – m.in. art. 127-129 i ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego – art. 49). Dotacje te są jednak dotacjami celowymi i rozliczanymi rocznie. Skoro roszczenie pracowników o wypłatę dodatkowego wynagrodzenia za 2017 r. stawało się wymagalne do wypłaty dopiero w 2018 r., brak było podstaw prawnych do przeznaczenia przez powoda jakichkolwiek środków pochodzących z dotacji zaplanowanej na 2017 r. Wobec tego, że dotacje mają charakter roczny i zgodnie z § 6 umowy nr (...) z dnia 25 kwietnia 2017 r. (k. 157) powód zobowiązany był do zwrotu niewykorzystanych w danym roku środków z dotacji, nie mógł on pozostawić tych środków w swojej dyspozycji na poczet przyszłych zobowiązań czy wydatków.

Jeżeli zaś chodzi o 2018 r., wobec ustawowego wyłączenia z realizacji przez stronę powodową zadań z zakresu prawa wodnego przejętych przez (...), powód zasadnie nie otrzymał zaś na 2018 r. dotacji, z której środki mógłby przeznaczyć na wypłatę przedmiotowych dodatkowych wynagrodzeń dla jego byłych pracowników.

Niemniej jednak podkreślenia wymaga to, że wobec przyjęcia przez Sąd, że odpowiedzialność za wypłatę „trzynastego wynagrodzenia” dla przejętych pracowników za rok 2017 ponosi co do samej zasady wyłącznie pozwany, irrelevantne dla rozstrzygnięcia było to czy i z jakich źródeł środki na wypłatę tych wynagrodzeń był lub powinny być pozyskane przez powoda (lub w jaki sposób rozliczył on dokonaną pracownikom wypłatę), a z jakich źródeł środki te zostaną pozyskane przez pozwanego.

Odnosząc się w tym miejscu do wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia wskazać należy, iż w ocenie Sądu została ona przez powoda należyście udowodniona. Powód na okoliczność poniesienia określonych kosztów związanych z wypłatą byłym pracownikom „trzynastego wynagrodzenia” za 2017 r. przedłożył bowiem potwierdzenia dokonanych przelewów (tak w zakresie świadczeń netto wypłaconych bezpośrednio do rąk pracowników, jak i zaliczek podatkowych oraz składek z tytułu ubezpieczenia społecznego i Funduszu pracy, z których wynika, że powód w związku z wypłatą ww. dodatkowych wynagrodzeń za 2017 r. poniósł łączny koszt w wysokości **573.661,82 zł**.

Pozwany (...) zakwestionował wprawdzie wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia, wskazując, że powód nie wykazał, aby pracownicy, na rzecz których powód dokonał wypłaty dodatkowego wynagrodzenia byli uprawnieni do jego otrzymania. Zważyć jednak należy, że jak wynika z poczynionych przez Sąd ustaleń, powód w styczniu 2018 r. przekazał pozwanemu całość akt pracowniczych przejętych pracowników wraz z kartami wynagrodzeń, kartami zasiłkowymi i kartami ewidencji czasu pracy. Całość dokumentacji niezbędnej do ustalenia prawa poszczególnych pracowników przejętych przez pozwanego, jak również wysokości należnych im wynagrodzeń w dacie wniesienia pozwu inicjującego niniejsze postępowania znajdowała się zatem w posiadaniu i dyspozycji pozwanego. To zatem na pozwanym spoczywał ciężar przedstawienia dowodu przeciwnego do stanowiska powoda, iż wypłata „trzynastego wynagrodzenia” poszczególnym pracownikom była nienależna bądź należna, ale w innej wysokości. Pozwany kwestionując roszczenie powoda co do wysokości był zobowiązany wskazać, któremu z pracowników dodatkowe wynagrodzenie zostało wypłacone nienależnie bądź w zawyżonej wysokości. Pomimo dysponowania przez pozwanego pełną dokumentacją i posiadaną przez niego w związku z tym możliwością weryfikacji tej dokumentacji, pozwany jednak tego nie uczynił i w żaden sposób nie uargumentował ani nie udowodnił wysuniętych przez siebie zarzutów, ograniczając się wyłącznie do negacji stanowiska powoda. Negację taką w świetle przedłożonego przez powoda materiału dowodowego uznać jednak należy za niewystarczającą dla skutecznego zakwestionowania wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia.

Mając na uwadze powyższe, powód spełniając zamiast pozwanego świadczenie w stosunku do byłych pracowników samorządowych, uprawniony był do dochodzenia od pozwanych (...) zwrotu kwoty 573.661,82 zł z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia. Z uwagi na to, że powód dochodził w toku niniejszego procesu zapłaty jedynie kwoty 286.830,91 zł (a więc połowy spełnionego świadczenia), Sąd nie mogąc orzekać ponad żądanie (art. 321 § 1 kc), uwzględnił powództwo w dochodzonej przez powoda wysokości, tj. w kwocie 286.830,91 zł.

Odnosząc się do roszczenia odsetkowego, podnieść należy, że powód dochodził zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie (jak sprecyzował w uzasadnieniu pozwu – k. 6) liczonych od kwoty 169.464,21 zł od dnia 4 kwietnia 2018 r., od kwoty 97.116,19 zł od dnia 6 kwietnia 2018 r., od kwoty 20.250,50 zł od dnia 21 kwietnia 2018 r. – do dnia zapłaty. Podkreślenia wymaga jednak to, że roszczenie odsetkowe oparte jest na regulacji art. 481 § 1 kc, w myśl którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Co istotne, powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem w piśmie z dnia 18 kwietnia 2019 r., które zostało doręczone pozwanemu w dniu 24 kwietnia 2019 r. (k. 100-100v), przy czym powód określił pozwanemu 14 dniowy termin na spełnienie świadczenia. Stąd, w ocenie Sądu roszczenie powoda o zapłatę kwoty dochodzonej pozwem stało się wymagalne po upływie 14 dni od doręczenia pozwanemu ww. wezwania do zapłaty, tj. w dniu 9 maja 2019 r. i to od tej daty powód uprawniony jest do dochodzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od wskazanej w pozwie kwoty. Stąd, Sąd zasądził od pozwanych (...) na rzecz powoda kwotę 286.830,91 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 9 maja 2019 r. do dnia zapłaty, oddalając roszczenie odsetkowe w pozostałym zakresie. W tym zakresie w sprawie znajdował zastosowanie przepis art. 455 kc, zgodnie z którym roszczenie powoda stało się wymagalne po upływie terminu określonego w wezwaniu do zapłaty.

Jedynie dla wyczerpania toku rozważań podnieść należy, iż powód wywodził dochodzone pozwem roszczenie z art. 23¹ § 2 kp, przyjmując, że w sprawie niniejszej nastąpiło przejście na (...) części zakładu pracy, skutkujące powstaniem solidarnej odpowiedzialności poprzedniego i nowego pracodawcy za zobowiązania powstałe przed tym przejściem. Podkreślić należy, że Sąd pozostając związanym zakreśloną przez strony podstawą faktyczną, nie jest jednak związany podstawą prawną roszczenia. Stąd, ocena prawna okoliczności faktycznych niniejszej sprawy i wybór odpowiedniej podstawy prawnej, znajdującej zastosowanie w sprawie, należała do Sądu. Niemniej jednak, podkreślić należy, że nawet w razie przyjęcia, że na pozwane Państwowe Gospodarstwo (...) w W. przeszła jedynie część zakładu pracy, a więc zastosowanie znalazłby art. 23¹ § 2 kp (albowiem jak już wskazano na początku niniejszych rozważań – prawo pracowników do „trzynastego wynagrodzenia” powstało 31 grudnia 2017 r. a więc w czasie przed przejściem zakładu pracy, zaś stało się ono wymagalne 1 kwietnia 2018 r., a więc w czasie po przejściu zakładu pracy), to powództwo w niniejszym postępowaniu i tak podlegałoby uwzględnieniu, z tym że na innej podstawie prawnej (art.

542 ust. 5 upw w zw. z 23¹ § 2 kp w zw. z art. 366 i 367 kc). W sytuacji przyjęcia, że powód i pozwany (...) ponoszą odpowiedzialność solidarną za wypłatę dodatkowego wynagrodzenia pracownikom za 2017 rok, wówczas na podstawie regresu powodowi przysługiwałby zwrot przez pozwanego połowy kwoty wypłaconego przez niego świadczenia – a więc kwota dochodzona pozwem.

W ocenie Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy brak było natomiast podstaw do przypisania odpowiedzialności Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...) za zapłatę „trzynastego wynagrodzenia” za 2017 r. dla pracowników samorządowych przejętych w trybie ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo Wodne przez (...). Podkreślenia wymaga to, że powód w toku niniejszego procesu wyraźnie wskazywał, że roszczenie o zapłatę wywodzi z związku ze szczególną regulacją art. 542 ust. 5 upw w zw. z art. 23¹ kp, a nie z art. 49 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Podstawy wywiedzionego powództwa nie stanowiły twierdzenia strony powodowej o niedotrzymaniu przez Skarb Państwa – Wojewodę (...) obowiązku przekazania dotacji w sposób umożliwiający pełne i terminowe wykonanie zleczonych zadań (art. 49 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego). Jednocześnie, podkreślenia wymaga to, że dopozwanie Skarbu Państwa – Wojewody (...) w toku niniejszego procesu nastąpiło na wniosek pozwanego, a nie powoda – który od początku nie kierował swoich roszczeń względem dopozwanego. Kwestia otrzymania lub nieotrzymania przez powoda dotacji ze Skarbu Państwa na wypłatę dodatkowych wynagrodzeń dla byłych pracowników samorządowych nie stanowiła przedmiotu sporu w niniejszym postępowaniu, który byłby istotny dla rozstrzygnięcia. Przedmiotem niniejszego postępowania było zaś w pierwszej kolejności rozstrzygnięcie zasady poniesienia kosztów związanych z wypłatą owych dodatkowych wynagrodzeń, tj. tego który podmiot zobowiązany jest do zapłaty.

W okolicznościach niniejszej sprawy brak jest podstaw do przypisania odpowiedzialności Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...). Wobec przyjęcia przez Sąd, iż odpowiedzialność tą ponosi wyłącznie pozwany (...) (podmiot nie stanowiący statio fisci Skarbu Państwa), brak jest jakichkolwiek podstaw prawnych lub faktycznych do obciążenia odpowiedzialnością również Skarb Państwa – Wojewodę (...). Powództwo skierowane w stosunku do Skarbu Państwa – Wojewody (...) nie mogło zatem zostać uwzględnione.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Wobec uwzględnienia powództwa w całości w stosunku do pozwanego Państwowego Gospodarstwa (...) w W. (powództwo zostało oddalone tylko co do części odsetek ustawowych za opóźnienie), Sąd zasądził od tego pozwanego na rzecz powoda kwotę tytułem zwrotu poniesionych przez powoda kosztów postępowania, obejmujących: opłatę od pozwu w kwocie 14.342 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 10.800 zł (§ 2 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r.) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty (art. 98 § 1¹ kpc), jak również koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, tj. łącznie 25.159 zł.

Jednocześnie, wobec tego, że Skarb Państwa – Wojewoda (...) w stosunku do którego powództwo zostało oddalone, dopozwany został w toku niniejszego postępowania na wniosek pozwanego, Sąd zasądził od pozwanego Państwowego Gospodarstwa (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej koszty zastępstwa procesowego w kwocie 10.800 zł wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty (art. 98 § 1¹ kpc). Zgodnie bowiem z art. 194 § 1 kpc, osoba wezwana do udziału w sprawie na wniosek pozwanego może domagać się zwrotu kosztów wyłącznie od pozwanego, jeżeli okaże się, że wniosek był bezzasadny, zaś pozwany Skarb Państwa wniósł o zasądzenie kosztów procesu od wzywającego go do udziału w sprawie.

Mając na uwadze powyższe rozważania, orzeczono jak w sentencji wyroku.